

REBECCA YARROS

La faceta més romàntica de l'autora de la sèrie Empiri

L'última carta

Columna

REBECCA YARROS
L'ÚLTIMA CARTA

Traducció d'Anna Turró

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE LAST LETTER*
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2025

PUBLICAT ORIGINALMENT PER AMARA,
UN SEGELL D'ENTANGLED PUBLISHING, LLC

© REBECCA YARROS, 2019
DRETS DE TRADUCCIÓ GESTIONATS PER ALLIANCE RIGHTS AGENCY
I SANDRA BRUNA AGÈNCIA LITERÀRIA. TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: ANNA TURRÓ, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3331-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.270-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

*Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren
són producte de la imaginació de l'autora o s'han utilitzat en un àmbit de ficció.*

*Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.*

Amb la col·laboració del Departament de Cultura
i de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al / 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL 1

Beckett

Carta núm. 1

Estimat Chaos,

O almenys així és com el meu germà diu que et diuen. Li vaig demanar si algun dels seus col·legues necessitava una mica de correspondència extra i va sortir el teu nom.

Hola, doncs, soc l'Ella. Ja sé la norma aquesta de no dir el nom de debò. Escric cartes d'aquestes des que ell fa el que fa... que suposo que també és el que fas tu.

A veure, abans que deixis estar la carta i engeguis un «d'acord, gràcies, però no», com soleu fer els nois, deixa'm dir-te que això ho faig tant per mi com per tu. Si pensem que això em permetria tenir un lloc segur per desfogar-me lluny dels ulls curiosos d'aquest poble de xafarders, gairebé podríem dir que aquí soc jo qui t'utilitza a tu.

O sigui que, si volguessis escoltar-me, t'ho agrairia i, a canvi, estaria encantada d'escoltar-te a tu. A més, faig unes galetes de crema de cacauet que són un escàndol. Si no t'han arribat unes galetes juntament amb la carta, ja pots anar a clavar una pallissa al meu germà, perquè te les ha robat.

Per on començo? Com em presento, sense que això sembli un anunci de solteres? Que quedi clar que no estic buscant res més que algú amb qui escriure'm (i que sigui ben lluny), t'ho

ben asseguro. Els militars no em van. Ni els homes en general. No és que no m'agradin, els homes, però no tinc temps per dedicar-los. Saps què sí que tinc? Un gran penediment per estar escrivint això a mà.

Soc la germana petita, però segur que això el meu germà ja t'ho ha dit. És bastant bocamoll, la qual cosa vol dir que segurament també saps que tinc dos fills. Sí, soc mare soltera, i no, no em penedeixo de les decisions preses. Uf, que tipa que n'estic, que tothom m'ho preguntí, directament o amb una simple mirada.

Aquesta última frase he estat molt a punt d'esborrar-la, però és veritat. A més, em fa molt pal tornar a començar la carta.

Tinc vint-i-quatre anys i vaig estar casada amb el donant d'esperma dels bessons uns tres segons. Fins que van sortir les ratlletes roses, el metge va dir que hi havia dos batecs i ell va aprofitar la nit per fer les maletes. No li agradava gens la canalla i, francament, segurament estem més bé així.

Si això d'escriure't amb gent amb fills no és el teu fort, no t'ho tindrè en compte. Però oblida't de les galetes. Les galetes són només per als amics per correspondència.

Si et va bé mantenir aquesta mena de relació amb una mare soltera, segueix llegint.

Els bessons tenen cinc anys, la qual cosa, si ho calcules bé, vol dir que van néixer quan jo en tenia dinou. Després de deixar el nostre poblet esgarriat amb la decisió de criar-los jo sola, una mica més i provoco un atac de cor col·lectiu quan, en morir la meva àvia, vaig agafar les regnes del Solitude. Només tenia vint anys, els bessons eren molt petits i aquell B&B era on ella ens havia criat, i em va semblar un bon lloc per criar-hi els meus fills. Encara m'ho sembla.

A veure... la Maisie i en Colt són bàsicament la meua vida. En el bon sentit de la paraula, és clar. Els sobreproteigixo massa, però ho reconec. Tinc tendència a exagerar, a aixecar muralles al seu voltant, la qual cosa em deixa aïllada, però,

ei, hi ha defectes molt pitjors que aquest, no? La Maisie és la tranquil·la, i és habitual trobar-la amagada mirant un conte. En Colt... bé, ell sol ser on no hauria de ser, fent alguna cosa que no hauria d'estar fent. Tenir bessonada pot ser una bogeria, però diuen que també és el doble d'increïble.

I jo? Jo sempre faig el que toca, i mai el que de debò m'aniaria bé fer ni el que voldria. Però em sembla que va amb el paquet de ser mare i portar un negoci que, per cert, es comença a despertar, o sigui que val més que empaqueti tot això i ho envii.

Contesta'm, si et ve de gust. I, si no, també ho entendre. Només vull que sàpighes que hi ha algú a Colorado que pensa en tu.

Ella

Avui seria un bon dia per deixar anar el segon renec.

Normalment, quan fa temps que som en un desplegament, això sembla el dia de la marmota. El dia és un altre, però la merda és la mateixa. La monotonia seguia uns patrons gairebé previsibles que em feien sentir bé.

Ho he de reconèixer, m'encantava la monotonia.

En la rutina no hi havia sorpreses. Viure així em donava sensació de seguretat, o d'una certa seguretat, que en aquest entorn nostre ja era d'agrair. Feia un mes que érem en una ubicació secreta d'un país on teòricament no érem, i la rutina era gairebé l'única cosa que em feia sentir còmode d'aquell lloc.

Aquell dia havia estat de tot menys rutinari.

La missió s'havia acomplert, com era habitual, però ens havia sortit car. Sempre sortia car per un motiu o un altre, però últimament encara més.

Vaig abaixar la mirada cap a la meva mà i en vaig tancar els dits. Jo encara podia, però en Ramírez... Aquell dia ell

havia perdut la capacitat de fer-ho. El nano hauria d'agafar el nadó que acabava de tenir amb una pròtesi.

Vaig estirar el braç per deixar anar la pilota, que va travessar el cel dibuixant un arc vermell contra el blau transparent. El cel era l'única cosa clara d'aquell lloc, tot i que aquell dia potser semblava embrutit.

La Havoc va sortir corrents amb passes segures i el focus posat en el seu objectiu fins que...

—Uau, és bona —va dir en Mac, que s'acostava per darrere meu.

—És la millor.

Me'l vaig mirar per damunt de l'espatlla abans de dirigir els ulls cap a la Havoc, que ja tornava cap a mi. Havia de ser la millor, per haver arribat on érem, en un equip de primer nivell que operava sense existir tècnicament. Era una gossa d'operacions especials, molt millor que qualsevol altre gos del servei militar.

I era meva, la qual cosa la convertia automàticament en la millor.

La meva gossa era un retriever del Labrador d'uns trenta quilos. El negre del seu pelatge contrastava amb el color de la sorra quan se'm va aturar a prop de les cames. Va deixar caure el cul a terra i em va donar la joguina amb els ulls brillants.

—Un cop més i prou —li vaig dir suaument mentre l'hi treia de la boca.

Va tornar a marxar abans que tingués temps de tirar-l'hi.

—Saps res d'en Ramírez? —vaig preguntar mentre mirava si la Havoc ja era prou lluny.

—Ha perdut el braç. Del colze cap avall.

—Cordons... —Vaig llançar la joguina tan lluny com vaig poder.

—Ja ho pots dir amb totes les lletres, ja. El dia s'ho mereix —va dir en Mac tot gratant-se la barba d'un mes amb la mà, i es va posar bé les ulleres de sol.

—I la seva família?

—La Christine anirà a buscar-lo a Landstuhl. Hi envien sang. Trigarà quaranta-vuit hores a arribar-hi.

—Tan aviat?

Érem així de prescindibles.

—Marxem. La reunió és d'aquí cinc minuts.

—Entesos.

Semblava que ens enviaven a la propera destinació secreta.

En Mac em va mirar el braç.

—Te l'han mirat?

—El metge me l'ha cosit. Era una rascada i prou. Res de l'altre món.

Una cicatriu més per afegir a la collecció de marques a la pell.

—Potser tu sí que necessites algú que sigui de l'altre món.

Vaig dirigir una mirada estranyada al meu millor amic.

—Què? —em va demanar amb les espatlles arronsades de manera exagerada abans d'assenyalar la Havoc amb la barbeta, que ja tornava a venir, igual d'emocionada que la primera vegada que li havia llançat la joguina, o la trenta-sisena—. No pot ser que ella sigui l'única dona de la teva vida, Gentry.

—És fidel, preciosa, sap buscar explosius i abatre qual-sevol que et vulgui matar. Què creus que li falta? —vaig dir mentre agafava la joguina i acaronava la Havoc darrere de les orelles.

—Si t'ho he de dir és que estàs fatal, i jo no et puc ajudar.

Vam tornar a les instal·lacions, que en realitat només eren uns quants edificis al voltant d'un pati. Tot era marró. Els edificis, els vehicles, el terra, i fins i tot el cel semblava que agafava aquell to.

Genial. Una tempesta de sorra.

—No et preocupis per mi. No tinc cap problema quan som a la caserna —li vaig dir.

—Prou que ho sé, sempre t'has de fer veure. Però, tio... —em va posar la mà al braç per fer-me parar abans d'entrar al pati on hi havia tots els companys—, tu no tens cap lligam emocional amb ningú.

—Ni tu tampoc.

—No, jo ara mateix no estic en cap relació. Però això no vol dir que no tingui lligams emocionals amb gent que m'estima i a qui jo estimo.

Sabia on volia anar a parar, i no era ni el moment, ni el lloc, ni el tema. Li vaig donar un copet a l'esquena per impedir que seguís.

—Mira, podem fer una sessió de teràpia psicològica o fotre el camp d'aquí i passar a la missió següent.

Passar pàgina era sempre el que m'havia resultat més fàcil. No creava vincles perquè no en volia, no perquè no en fos capaç. Els vincles, amb persones, llocs o coses, eren poc pràctics i et feien anar malament. I és que només hi havia una cosa segura, que tot canvia.

—Ho dic de debò —va dir amb els ulls entretancats per mirar-me de la manera com m'havia mirat massa vegades en els deu anys que feia que érem amics.

—Sí, noi, jo també. Estic bé. A més, tinc un vincle amb tu i amb la Havoc. La resta hi són de més a més.

—Mac! Gentry! —va cridar en Williams des de la porta de l'edifici del nord—. Som-hi!

—Ja venim! —li vaig respondre.

—A veure, abans que entrem, t'he deixat una cosa al llit.

En Mac es va passar la mà per la barbeta, com sempre que estava nerviós.

—D'acord, doncs sigui el que sigui, després d'aquesta conversa no m'interessa.

La Havoc i jo vam començar a caminar cap al lloc de

reunió. Ja començava a notar el pessigolleig de l'emoció per marxar d'allà i l'expectativa del que ens esperava.

—És una carta.

—De qui? Tota la gent que conec és en aquesta sala —vaig replicar assenyalant la porta des del pati que estàvem travessant. Això és el que passa quan creixes saltant d'una casa d'acollida a la següent i després t'allistes a l'exèrcit el dia que fas divuit anys. Les persones que consideres que valen la pena de conèixer són les que caben en un helicòpter Blackhawk, i aquell dia ja havia marxat en Ramírez.

Com ja he dit, els vincles són poc pràctics.

—De la meva germana.

—Com dius?

La mà se'm va quedar petrificada damunt el pom oxidat de la porta.

—Ho has sentit bé. La meva germana petita, l'Ella.

El meu cervell va fer una repassada ràpida als seus fitxers. Ella. Rossa, un somriure flipant, mirada amable i tendra i uns ulls més blaus que cap cel que hagués vist mai. S'havia passat l'última dècada mostrant-me'n fotos.

—Au va, Gentry. Necessites que te n'ensenyi una foto?

—Ja sé qui és, l'Ella. Es pot saber què coi hi fa, una carta seva damunt del meu llit?

—Em va semblar que t'aniria bé tenir algú amb qui escriure't.

Va abaixar els ulls fins a les seves botes brutes.

—Algú amb qui escriure'm? Com fèiem a cinquè amb nens d'altres escoles?

La Havoc se'm va apropar una mica més; ara em fregava la cama amb el cos. Estava atenta a qualsevol moviment que fes, a qualsevol canvi que detectés en el meu humor, per petit que fos. Per això fèiem tan bon equip.

—No, no... —va dir fent que no amb el cap—. Només volia ajudar. Em va demanar si hi havia algú a qui li po-

gués anar bé una mica de correspondència i, com que tu no tens família...

Vaig obrir de cop la porta entre burles i el vaig deixar plantat a fora. Potser una mica de sorra d'aquella aniria prou bé per tapar-li la boca. No m'agrada la paraula «família». La gent sempre es queixa de la seva. Tota l'estona, de fet. Però quan s'assabenten que tu no en tens, et comencen a veure com una aberració a la qual s'ha de posar remei, un problema que cal solucionar, o encara pitjor... els fas pena.

M'importava tan poc fer pena als altres que gairebé em semblava divertit.

—Molt bé, nois.

El capità Donahue va congregat els deu membres que formàvem l'equip, amb una baixa, al voltant de la taula de conferències.

—Em sap greu dir-vos que no ens en tornem a casa. Tenim una nova missió.

El fet que tots es posessin a rondinar, perquè segur que trobaven a faltar la dona i els fills, no va fer res més que confirmar el meu punt de vista en el tema dels vincles emocionals.

—De debò, Mamelló? —vaig remugar quan el nou es va posar de quatre grapes per recollir tot el que havia tirat per terra de la taquilla que em feia de tauleta de nit.

—Ho sento, Gentry —va murmurar mentre recollia els papers. Era el típic noi americà acabat de sortir de l'escola militar sense cap mena d'experiència per formar part d'aquell equip. Li faltaven anys i unes mans més fermes, la qual cosa volia dir que era parent d'algú que l'havia posat allà per contactes.

La Havoc se'l va mirar primer a ell amb el cap inclinat i llavors a mi.

—És nou —li vaig dir suaument mentre li gratava el cap.

—Té —va fer el noi en allargar-me una pila de coses amb els ulls oberts com si l'hagués de fer fora de la unitat per pocatraça.

Francament, esperava que fos més hàbil amb el fusell que amb la meua tauleta.

Vaig deixar la pila de coses al poc tros de llit que no estava ocupant la Havoc en aquell moment. Vaig trigar ben poca estona a posar-ho tot en ordre. Articles de diari que estava llegint sobre diferents temes i...

—Vaja.

La carta de l'Ella. Feia gairebé dues setmanes que la tenia i encara no l'havia obert.

Tampoc no l'havia llençat.

—La penses obrir? —em va demanar en Mac aprofitant l'avinentesa com l'expert que era a ficar el dit a la llaga.

—Per què no dius mai paraulotes? —va preguntar el Mamelló al mateix temps.

Amb la mirada clavada en en Mac, vaig amagar la carta a sota de tot de la pila i vaig agafar el diari de sobre. Hi havia un article que parlava de les noves tècniques de recerca i rescat.

—Molt bé. Contesta al Mamelló —va dir en Mac amb els ulls en blanc mentre s'estirava a la llitera amb les mans al clatell.

—Sí, em dic Johnson...

—No, et dius Mamelló. Encara no t'has guanyat que et diguem pel nom —el va corregir en Mac.

En veure la cara del noi, que rebia el comentari com si acabéssim de clavar una coça al seu cadell, vaig cedir.

—Algú em va explicar que dir paraulotes és una mala manera de dissimular que tens poc vocabulari. Et fa semblar de classe baixa i maleducat. I en vaig deixar de dir.

Ja tenia prou coses en contra. No em feia cap favor parlar com la gentussa amb qui havia hagut de conviure.

—Mai? —va tornar a preguntar el Mamelló, inclinat endavant com si fóssim en una festa de pijames.

—Només per dins —vaig dir mentre passava a un altre article del diari.

—És una gossa de treball? Sembla tan... bona —va dir el Mamelló mentre allargava la mà cap a la Havoc.

Ella va aixecar el cap de cop i li va ensenyar les dents.

—Sí que ho és, i sí, et matarà si l'hi ordeno. O sigui que fes-nos un favor a tots dos i no tornis a intentar tocar-la mai més. No és cap mascota.

La vaig deixar grunyir un moment per permetre-li que hi digués la seva.

—Tranquilla —vaig dir a la Havoc mentre li acariciava el coll. Es va relaxar a l'acte i es va deixar caure damunt la meva cama mirant-me com si no hagués passat res.

—Collons —va xiuxiuejar ell.

—No t'ho agafis com una cosa personal, Mamelló —va dir en Mac—. La Havoc és una noia monògama, i tu no ets el seu tipus en absolut.

—Fidel i perillosa —vaig afegir amb un somriure mentre l'acaronava.

—Algun dia —va dir en Mac assenyalant la carta, que havia caigut al llit al costat de la meva cuixa.

—Algun dia que no és avui.

—El dia que l'obris t'estiraràs els cabells per no haver-la obert abans.

Es va mig ajaure a la seva llitera i en va tornar a sortir amb un paquet de galetes de crema de cacauet, una de les quals ja s'estava menjant mentre emetia sorolls propis d'una pel·lícula porno.

—De veritat?

—De veritat —va gemegar—. Són tan bones...

Em vaig posar a riure i vaig amagar la carta novament a sota la pila de papers.

—Dorm una estona, Mamelló. Demà serà un no parar. El noi va fer que sí.

—És el que he volgut tota la vida.

En Mac i jo ens vam dirigir una mirada còmplice.

—Ja ens ho diràs demà al vespre. Ara a clapar, i para de tirar-me les coses per terra o el teu sobrenom passarà a ser Pocatraça.

Se li van esbatarar els ulls i es va enfonsar al seu llit.

Al cap de tres nits, el Mamelló ja era mort.

Johnson. S'havia guanyat que li diguessin pel nom i havia perdut la vida mentre salvava la del metge.

Tothom dormia, però jo estava despert i mirava el seu llit buit. Aquest no era el seu lloc i tots ho sabíem... i ho havíem fet saber als superiors. No estava preparat; ni per a la missió, ni per al ritme de la nostra unitat, ni per morir-se.

Però a la mort això li era igual.

El rellotge va passar les dotze i jo vaig fer vint-i-vuit anys.

Per molts anys.

Quan érem en algun desplegament, no sabia mai com m'afectaria, la mort d'algú. Podia passar una d'aquestes dues coses: o la païa i seguia endavant, o tot d'una prenia més consciència que la possibilitat de morir era molt real. Potser va ser l'aniversari, o el fet que el Mamelló era poc més que un bebè, però aquesta mort em va costar de pair.

Ei, Mortalitat, soc jo, en Beckett Gentry.

Evidentment, sabia que ara que s'havia acabat la missió tornàriem a casa al cap de pocs dies o ens enviarien a l'infern següent. Però en aquell moment, la necessitat d'estar

connectat amb algú em va colpir en forma de pressió física al pit.

Res de vincles emocionals, em vaig dir a mi mateix. Això només porta problemes.

Però sí que volia sentir-me connectat amb una altra persona d'una manera diferent de la que estava reservada als col·legues amb qui servia; diferent fins i tot de l'amistat que tenia amb el meu amic Mac, que era el més semblant que tenia a una família.

Per pura impulsivitat, vaig agafar la llanterna i vaig treure la carta d'on l'havia entaforat, a dins d'una revista sobre muntanyisme.

Em vaig posar la llanterna damunt de l'espatlla perquè s'aguantés, vaig obrir el sobre de mala manera i vaig desplegar el full de llibreta pautat ple de paraules escrites amb bona lletra, de noia.

Vaig llegir la carta una, dues... una dotzena de vegades, intentant posar les paraules a la boca de la noia de les fotografies de tots aquells anys. Me la vaig imaginar esgarrapant un moment a primera hora del matí per escriure la carta i em vaig preguntar com li devia haver anat el dia. Com s'ha de ser, per abandonar la teva dona just quan està embarassada? *Un desgraciat*.

Com s'ha de ser, per criar uns bessons tota sola i posar-te al capdavant d'un negoci quan encara ets una criatura? *Una dona increïblement valenta*.

Una dona forta i capaç a qui tenia necessitat de conèixer. El desig que es va apoderar de mi era incòmode i innegable.

Mirant de no fer gaire soroll, vaig agafar la llibreta i el bolígraf.

Al cap de mitja hora vaig segellar el sobre i el vaig fer servir per donar un cop a l'espatlla d'en Mac.

—Què fots? —em va esbrincar mentre es girava.

—Les galetes eren per a mi i les vull.

Vaig pronunciar cada una de les paraules amb la seriositat que normalment reservava per donar ordres a la Havoc.

Es va posar a riure.

—Ryan, que t'ho dic de debò.

Que li digués pel nom volia dir que ho deia seriosament.

—Ja, mira, t'has encantat i has perdut les galetes —va contestar amb un somriure satisfet abans de tornar-se a posar bé al llit i recuperar la respiració profunda al cap de pocs segons.

—Gràcies —li vaig dir fluixet, ara que sabia que no em sentia—. Gràcies per dir-li que m'escrivís.